

Wees welkom!

Dan loop ik met je mee

Mijn pad..

"Helemaal vastgelopen in het leven". En wat was ik toen bang. Was dit het dan? Komt het ooit nog goed? Zien mensen het aan me? Waarom sta ik te trillen als een rietje in contact met anderen? Waar komen die paniekaanvallen vandaan? Hoe komt het dat ik niet kan slapen? Waarom kan ik niet meer genieten? En meer vragen waar ik toen geen verklaring voor kon vinden.

Het verdriet woog zwaar. Ik liep altijd op mijn tenen, gedreven door de drang om de beste te willen zijn. Ik ken het gevoel van eenzaamheid in de kleedkamer, de blikken van afkeuring, de woorden die niet uitgesproken hoefden te worden om pijn te doen. Ik ken de teleurstelling als het op school niet lekker loopt, het knagende besef van afwijzing, het idee dat je nooit (goed) genoeg bent. Ik ken de onzekerheid in relaties, de twijfel aan mezelf, de angst om niet geliefd te worden zoals ik ben.

En toen kwam dat besef, als een mes in mijn hart: ik had vrienden en familie laten vallen, mezelf laten verdwalen op een pad dat niet van mij was. Een val, diep en donker, waar verdriet, angst en pijn mij omsloten. Depressie greep mij vast en kneept het laatste restje hoop uit mijn lijf. Ik wist niet meer wie ik was.

Toch liet ik niets merken aan de mensen om mij heen. Want kwetsbaarheid (zag ik als zwakte) tonen? Dat was geen optie. Ik kan dit alleen, ik moet sterk zijn, de beste zijn, altijd ongenaakbaar. Zo had ik het toch geleerd?

Ja, en dan... dan breekt het moment aan waarop je niet langer kunt vluchten voor jezelf. Waarop je de pijn niet meer kunt verbergen achter een masker van kracht. En dat moment, hoe rauw en pijnlijk ook, werd mijn keerpunt. Ik deed iets wat ik nog niet eerder had gedaan. Ik vroeg om hulp!

Dankbaarheid vult nu de ruimte waar ooit alleen leegte was. Dankbaar voor de lessen, voor de groei, voor de kans om opnieuw te ontdekken wie ik werkelijk ben.

Welk verlangen heb jij? En welke vraag heb jij te stellen?